

נער בן 16 מצפון תל-אביב מגלה כיצד התדרדר אל עולם הסמים

זוגות אבל זה לא היה איכפת לאף אחד. זה היה כייף כזה להיות חופשיים, בלי זבובים בראש.

נזרקים

ושוכבים

ה ייתי בהרבה אורגיות כאלה. לא עם אותם חברה אבל בסביבת אותה הגיל. כל פעם זה היה פחות או יותר אותו הדבר. מעשנים, נזרקים ושוכבים. שיגעון.

אני מכיר אולי מאה חברה שמעשנים. כל העיר מעשנת היום. אני לא חושב שיש

**„ארבע פעמים,
לקחתי, טריפי.
זה היה שיגעון“**

ר מי אכידן (שט בדוי) הפסיק ללמוד בגיל 15. אני מרגיש כמו זקן בן שמונים. ציין ובהה בחלל החדר בשרי עמום. „מה המבוגרים יודעים בכלל? אני מכיר כאלה בני שלושים, שלא ניסו אורי גיות ולא עישנו סמים. אני כבר ניסיתי את כל סוגי הסמים. אפילו הירוקתי פעם, ואני מכיר הרבה חברה בגילי שעושים אורגיות. או מה? סוף-סוף חיים רק פעם אחת. לא?“

היום הוא בן 16. עובד במסעדה כדי לקנות מותרות. הוריו גרושים והוא גר עם אמו. אחרת ואחיו בבית מפואר בצפון תל-אביב.

מספר רמי אכידן:

מאז שהורי התגרשו התחילה התדרדרות

**„בסביבה שלנו
הרבה ילדים
מעשנים נאכס“**

בבית. אבא שלי הוא אדם מאוד שמרני. הוא נהג תמיד לריב עם אמא שלי על קיום המיצעות. אמא היא אשה חופשית, היא עבדה כמזכירה בכירה במוסד ממשי. תי, אבל לקחה חופשה. אבא שלי נסע לחוץלארץ ובהתחלה היה לי קשה בלי עדי. כשאבא היה בבית, היה אסור ללכת עם שיער ארוך וטבעות על האצבעות.

גם אני הייתי די שמרני והיו לי דיעות שליליות על בנים, שמסתובבים בצורה זרוקה. אחר-כך היכרתי כמה חברה והתחלתי להיות כמו כל הפריקים, שלא איכפת להם משום דבר והם שמים פס על כל העולם.

בסביבה שלנו, בצפון, היו הרבה ילדים שמעשנים נאכס. התחלתי גם-כן, פעם אחת הציעו לי לעשן במסיבה אבל לא נתפשתי. המשכתי לעשן כי רציתי להרגיש את מה שכולם מרגישים. היה לי טוב, אבל בשלב מסוים החשתי כבר לא השיפיע עלי. כמו חברה אחרים עברתי לסמים יותר קשים — אדולן, פרודומול, טריפים. בעיקר אהבתי אדולנים. הייתי לוקח שני אדולנים ביום והרחתי קוקאין פעם אחת הייתי במסיבה, שתיתי חריף וקל ולקחתי חמישה אדולנים. כשהגעתי הביתה היתה לי צמרמורת. ניסיתי לישון ולא הצלחתי. כל הזמן היה נדמה לי שמישהו קורא לי בחוק.

למחרת הלכתי לבית-הספר והייתי לגמרי רי אאוס. במצב שהייתי כבר לא היה איכפת לי איזה כדורים אני לוקח. לקחתי כדורים מכל הסוגים. לא יכולתי לעצור. הייתי יושב בלילות ומדבר אל עצמי. מדבר שטויות עם אנשים. ההשפעה של הסם נמשכה יותר משבוע.

ברור שהתחברתי רק עם חברה שלוקח חיים סמים. זה לא היה קשה לי להכיר אותם. למעט כל החברה מהשכונה שלי היו לפחות מעשנים, והיו גם כאלה שרק לקחו טריפים ואדולנים. חיפשנו אתגרים בחיים. כבר לא עניין אותנו ללכת ללי סרטים או לשחק כדורגל. מה שהיה משרי תף לכולנו הוא, השיפשונו תמיד דברים יוצאיי-דופן. הרגישנו את עצמנו זקנים, עברנו חוויות שאפילו מבוגרים מאיתנו לא עברו.

עומד להיות

פיצוץ

ה כי הרבה אני אוהב ללכת למסיבות שבהן שומעים מוסיקה ומעשנים או לוקחים סמים אחרים. בסוף המסיבה אף אחד לא יודע מה קורה לו. בדרך כלל אלה היו מסיבות ברמת-השרון, כי צהלה או בצפון תל-אביב. שם כייף של בחים, וילות. ההורים נוסעים לסופי שבוע מחוץ לעיר ואנחנו עושים חיים בבית.

למסיבות שלנו באו ילדים בני 15-16. היו גם קטנים יותר. היה שם, למשל, ילד בן 12, שכבר מעשן שלוש שנים. גם הוא מצפון תל-אביב. ממש ילדון. קראו לו פוצי. ילד גנוב קטן. הכי גדודי לים היו בני 18. הבנות היו בעיקר בגיל 16.

אני דעה בן 80

רמת-אפעל וחזר עם כל מיני סמים. הביא מיזוודה — חשיש, מאריחואנה, פרודו מוליס ועוד כל מיני כדורים מאמריקה. ממש כמות מיסחרית. אם היו תופשיים אותו על זה, הוא היה מקבל כמה שנים בפנים. הוא התחיל לחלק את הסמים בין הי חברה וכל אחד לקח — בנים, בנות. הכנו כיי-קפה ועישנו בנרגילה. היו כל כך

בדרך כלל לקחתי סמים רק עם אנשים שהכרתי, ושיכולתי לסמוך עליהם. זה היה בגלל ששמעתי שעומדת להיות פיצוץ. פעם אח שלי, שהיה בתייה המרכזית, הזהיר את כל החברה שעומדת להיות פשיטה. התחלתי להיזהר. הרבה חברים שלי נתפשו על-ידי המיטרה והואשמו בסחר-סמים. זה בגלל שהם היו מוכרים סמים לכאלה, שלא יודעים לסתום את

**„בעסק הזה, אם אתה נכנס אליו,
אין לך יציאה אחורה,
אתה מכור“**

הפה. אלה שלקחו סמים סיפרו על כך לחברים שלהם. מישהו שמע והלשין. הגיעו אל הפטפטים והם הלשינו על הסוחרים. האורגיה הכי מוצלחת שהייתי בה היתה ברמת-השרון. היינו בערך 15 חברה, בנים ובנות. הבנות היו בנות 15 והבנים קצת יותר גדולים. זאת היתה מסיבת יום-הולדת של אחת הבנות. ההורים הכי יוס-הולדת של אחת הבנות. ההורים הכי תלכו לסופשבוע. אחד החברה נסע ל-

הרבה סמים, שהתחלנו להכין אותם בכל מיני צורות: חשיש על מחט, בכוס מים, אבקות בתוך שתייה, בקבוקים, מה לא עשינו. נזרקנו כולנו ולא יכולנו לחזור הביתה, או נשארנו לישון שם. כמה חברה הלכו בווגות לאחד החדרים. אחר-כך חזרו. התפשטנו כולנו והתחלנו לרקוד ערומים ובסוף כולם שכבו עם כולם. היו כמה

הרבה בגילי שלא ניסו חשיש או סמים יותר חזקים. בצפון מעשנים יותר. בדרום מעדיפים להריח קוקאין, כי קל שם להשיג את זה. אצלי בבית-הספר היו כמה שרקחו כדורים, עכשיו. כשעזבתי את בית-הספר, אני מכיר הרבה מאקסטרגי שרקחים סמים כמו אופיום, קוקאין ואל-אס-די. רובם מצפון העיר.

אני בדרך כלל לא אוהב את החברה האלה, כי הם זרוקים לגמרי ולא יודעים מה שהם עושים. זה גם הורס את הי בנאדם. לקחתי, למשל, ארבע פעמים טריפי. קשה מאוד להשיג את זה. עכשיו, בעקבות הפיצוץ הגדול של המיטרה, כמעט אין טריפים בשוק. זה היה שיגעון. הייתי מרחף בין העננים ודמיינתי לעצמי כל מיני דברים. נהגנו ללכת למסיבה, במסיבות של סמים יש נוהג שבדרך כלל מגיע הסוחר אל הבית, או שהוא אחד מהחברה, או שמזמינים אותו.

בדרך-כלל לא התעסקתי עם הסוחרים. הסוחרים היו משתלטים על מסיבות גדודיות, כמו שאומרים — „קונים אותם“. מדי מינים את הסוחר למסיבה גדולה עם הרבה חברה, ושם כל אחד מזמין מה שהוא רוצה. הסיבה שאני לא התעסקתי עם הסוחרים היתה, מפני שלפעמים היה אחד כזה מתחפף (נעלם) וחוזר עם הי מיטרה.

היו גם מלשינים, אבל אם תופשים אותך מלשין הם יכולים אפילו להרוג אותך. חבר שלי עלו עליו מהמדור המרי כזי של המיטרה והוא הלשין, כי הרי ביצו לו מכות-רצח. אבל אחרי ששיחלרו אותה, תפשו אותו הסוחרים וגמרו עליו במכות. הוא לא מת, אבל אושפו הרבה זמן בבית-חולים. בכל העסק הזה, אם אתה נכנס אליו אין לך יציאה אחורה. כי אם אתה קונה סם קשה אצל סוחר, הוא נתפש עליך ואתה קונה בקביעות רק ממנו. ואם לא תקנה ממנו ותלך למישהו אחר, הוא יקסח אותך במכות.

אני התמכרתי רק לאדולנים. הייתי אאוס לגמרי מהם. לא יכולתי להפסיק, ויום אחד היו לי התקפות והתחלתי לרעות. תפסתי את הראש בשתי הידיים והרגשתי שהוא נופל לי. באותו יום נשבעתי שאפי פיק עם זה. חברים עזרו לי והיום אני מעשן רק חשיש.

נשארתי במסיבות רגילות של קוקאין וחשיש ואורגיות טונות. כשהחברה לוקח חיים טריפי אין להם כוח לאורגיות. אבל כשאתה מעשן, זה בכייף. יש מסיבות שבהן שוברים את כל הבית. אני מכיר בחור אחד שכל החיים שלו היה בטרפיפ ויום אחד עשה מסיבה וההורים חזרו למחרת, ראו את הבית הרוס וזרקו אותו משם. הוא נשאר בטרפיפ לכל החיים שלו, והלך לטיפול גמילה.

לי אישית, אם להגיד את האמת, כבר נמאס מהכל. אני לא אוהב פה בארץ את הסטייל של האנשים. לא מבינים אותך פה. אני והחברה שלי שונאים שמכתיבים לנו את החיים. ועוד מי — כל אלה שלא יודעים כלום ולא ניסו כלום.

אני רוצה לנסוע לחוץלארץ. אני רוצה להיות מיליונר. לבלות הרבה. לחיות את היום. לראות הרבה דברים ולחיות בדרך של הפתעות — כל יום משהו חדש, כי מה כבר נשאר ללמוד בחיים?